

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΓΕΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10

Τιμή Φύλλον
5 λεπτά 5

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ.

ΕΤΟΣ Α'. | ΑΘΗΝΑΙ, Πέμπτη 8 Μαΐου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 36

ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ

(Στίχοι σε παλαιό ρυθμό)

ΣΤΟΝ ΠΙΕΤΡΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟ

Έχτες ό ήσκιος σου έπερπάτησε
Κάτω άπ' τό δώμα τό ιερό.
Κοιμάται στον κρυστάλλινον ό πόνος σου
Καθρέφτη άπ' τον παμπάλαιο καιρό.
Μά εξύπνισεν ό ήχος άπ' τά χείλη σου
Μιά νύχτα τ' ό χιμού σου στό παλάτι
Κι' άνιήκισαν τά ρόπτρα έθρες χάλκινες
Και χλιμντρούσε άλαφιαμένο κάποιον ήτι.
Κάτω άπό πέτρινα σκαλιά μαρμάρινον
Αίθρια άγκαλιωμένο όραίο τό ταίρι
Κάποιος όκ πδ στό χείλη έβαναταίριαζε,
Και τά ξανθά παιδάκια άπό τό χέρι
Πιασμένα, θοήνους μαίρους έτραγούδαγαν,
Και στό σγοιρόμαλλα κουδοόνια όσαν τά κρένα
'Εκρέμονταν, ήπην ήσυχία νά ήχουνε .
Κι άπο τά ρόπτρα οι θύρες εξυπνίσανε.
Κάποια χεράκια με τά κρένα δαχτύλια
Στίς σγοιροπλόκαμες κληματαριές έπεριπλέκονταν
Κ' έκόβαν τά λαμπρόκοπα σταφύλια,
Τίς ρόδες, τα κεχλιμπαρένια δάκρυά τους.
Μά έσύ, Κυρά, έκοιμώσουν και στον ύπνο σου
Διαβαίγαν τρέμοι τής νυχτιός τά παλινκάρια
Που σβίδο έβγύκαν γιά τά μάτια σου
Και τώρα έδω κοιμώνται άσπρα λιθάρια.
Κ' έχτες ό ήσκιος σου έπερπάτησε
Κάτω άπ' τό δώμα τό ιερό.
Κοιμάται στον κρυστάλλινον ό πόνος σου
Καθρέφτη άπ' τον παμπάλαιο καιρό.

ΣΠΗΛΙΟΣ ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗΣ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ

Τόν καιρό εκείνο έστησαν οι πρόγονοι τό άγαλμα τής πατρίδος με τό χέρι τεντωμένο κατά τό μέρος του έχθρου. Σάν νά τους έλεγε: «Προσέχετε εκεί που σας δείχνω. Άπό εκεί κάθε κακό. Άπό εκεί κάθε κίνδυνος».

Τόν καιρό έτούτο, άν άποφασίζαμε κ' οι άπόγονοι νά στήσουμε τό άγαλμα τής πατρίδος γιά νά μάς δείχνη τον έχθρο, θά ήταν ή μόνη περίπτωση που δε θάπιαναν οι πολιτικοί μας άτέλειωτη φαγομάρα γιά νά συμφωνήσουν ποιόν έχθρο πρέπει νά μάς δείχνη τό άγαλμα.

Σχεδόν όλοι μ' ένα στόμα θά έφώναζαν: «Τό Παλάτι».

Και μερικάς έφημερίδες μπορούσε ν' άφήσουν κατά μέρος άκόμα και τό εθνικώτατο ζή-

τημα τής πρώτης κυκλοφορίας, γιά νά φωνάξουν κι' αύταις με τά χονδρότερα: «Τό Παλάτι».

Όσο δά γιά μαρτυρίες κι' άποδείξεις, με τό σωρό. Μετράτε.

Τό Παλάτι εκύλησε τήν πολιτεία στό γκρεμό.

Τό Παλάτι έπλήθυνε τά κόμματα και δε μπορεί νά λειτουργήγη τό Σύνταγμα.

Τό Παλάτι τρικλοποδιάζει τους θεσμούς.

Τό Παλάτι καταστρέφει τον εθνικό στρατό με τή Γενική Διοίκηση.

Τό Παλάτι έχει τους ευνουμένους του.

Μαύρη του μείρα όποιος λάβη τήν αθάνατα νά βγάλη άντιλογία σέ κανένα άπ' αύτά. Είναι βασιλικός, διαδοχικός, παλατιανός. Σάν νά λέγαμε : Άλγερινός, Κιρκάσιος, Κοϋρδος.

Μόνο ένας έχει τό ελεύθερο νά ββαιώνη και νάποδείχνη τά έναντία άπ' όλ' αύτά, χωρίς νά τον ύποψιάζεται κανένας γιά Πραιτωριανόν.

Όρψτε τί ββαιώνει.

Προσέχετε και άκούτε :

Όχι τό Παλάτι, παρά οι πολιτικοί μας εκύλησαν τήν πολιτεία στό γκρεμό. Μόλις έπάτησε στην Έλλάδα ό Βασιληός Γεώργιος, τά πρώτα του λόγια ήταν αύτά : «Μάθετέ με νά κυβερνώ». Κ' οι πολιτικοί μας του άποκρίθηκαν: «Ό Βασιληός βασιλεύει' δεν κυβερνά».

Τά κόμματα δεν τά πλήθυνε τό Παλάτι. Η πρώτη Βουλή τής Βασιλείας του Γεωργίου στην πρώτη τής σύνοδο εκκρέμισε και άνέβασε έν νη ά ύ πο υ ρ γ ε ι α .

Όχι τό Παλάτι, παρά τά κόμματα τρικλοποδιάζουν τό Σύνταγμα. Τους ανακατωμένους συνδυασμούς που κάνουν Βαβελωνία τή Βουλή και ρίχνουν στό χάος τήν πολιτεία, δεν τους παρουσιάζει μπροστά στους ψηφοφόρους τό Παλάτι, παρά τους άραδιάζουν τά κόμματα.

Στρατόν όπως τον άπαιτεί ό πρώτος και κύριος σκοπός τής Έλλάδος και τό ιερώτερο εθνικό χρέος τής, μήτε τον καιρό του Όθωνος άποκτήσαμε, μήτε τον καιρό του Γεωργίου. Στά 54, που μάς έχρειάσθη, δεν είχαμε. Έφωνάξαμε τότε πώς είναι άνάγκη με κάθε θυσία νά σχηματίσουμε στρατόν, αλλά μόλις έπέρασε ή τρικυμία τό ξεχάσαμε. Τό ίδιο και τήν έποχή

του Χόβαρτ. Με λόγια άρχισαμε και με λόγια έτελειώσαμε. Και μάς ηύρε ή συνθήκη του Άλγίου Στεφάνου δίχως στρατόν και μάς ηύρε ή άρπαγή τής Άνατολικής Ρωμυλλίας δίχως στρατόν. Άμποτε νά μάς εύρισκε έτσι και τό 97, παρά που μάς ηύρε με τον λεγάμενον στρατόν, που τρέμουν σήμερα οι καλοί πατριώταις μήπως τους τον χαλάση ή Γενική Διοίκηση.

Δέν είναι ζήτημα πώς τό Παλάτι έχει τους ευνουμένους του, όπως έχουν και τα σπιτία των κυρίων προέδρων τους δικούς τους ευνουμένους. Υπάρχει όμως μία διαφορά μεταξύ τους. Άν πάη ό ευνουμένος του Παλατιού στό σπίτι του κ. Προέδρου, μπορεί αξιόλογα νά βγή ή θυρωρός του σπιτιού και νά του πη: «δε δέχεται». Σάν πάη όμως ό ευνουμένος του κ. Ζαήμη στό Παλάτι, δεν έχει δικαίωμα ό Νοικοκύρης νά του πη «δε σε δέχομαι», παρά, θέλει δε θέλει, θά του πη: «καλώς ωρισες».

Αύτά ββαιώνει και άποδείχνει ό σεβαστός πατριώτης κ. Θ. Π. Δεληγιάννης. Δέν είναι άνάγκη νά μου πητε πώς δεν τον άκούσατε ποτέ νά λέη τέτοια πράγματα. Αύτό τό ξέρω. Όμως ξέρω και κάτι άλλο. Ό Νοστραδιν έπαιζε τό βιολι άπετραδός κ' ή γειτονιά τό άκουε τό πρωί. Έτσι κάνει κ' ό κ. Δεληγιάννης. Όλα αύτά που σας είπα, είναι πολύς καιρός που τά γράφει και τ' άποδείχνει έσεις όμως θά τά ιδήτε και θά τρέψετε τά μάτια σας όταν τυπωθή ή «Ίστορία των πενήντα χρόνων».

Α. Ν. ΒΕΡΥΚΙΟΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΦΟΡΜΗ
ΚΑΠΟΙΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Μας κελαϊήθηκε, με τό σβύσιμο του Άπριλιν, γιά τήν άνοιξη τής ερχόμενης χρονιάς, ένα συνέδριο: «Ιον Έλληνικών Έκπαιδευτικών Συνέδριον έν Άθήναις 1904». Όρα καλή!

Είνε συνέδρια λογις λογις. Κάποια άπ' αύτά μοιάζουν με τά συμμαζώματα των νοικοκυράδων έξω άπό τό κατόφλι του σπιτιού.